

HỒ THỨ HAI MƯỜI LĂM

LỰA CHỌN CHUỖNG MÔN PHÁI VI ĐÀ

Hồ Phỉ bụng bảo dạ :

-Nơi đây quần hào tụ hội rất đông. Ta thử chú ý nghe ngóng không chừng lượm được tin tức về cha con Phụng Thiên Nam ở Ngũ Hồ môn.

Trong khoảnh khắc, trên nhà đại sảnh phía đông và phía tây dọn cơm chay cộng đến bảy chục bàn.

Hồ Phỉ ngồi một bàn chú ý dò la động tĩnh các điệu khách. Chàng thấy số đông người già lộ vẻ lo âu thương xót. Còn bọn trẻ lại cao đàm hùng biện, ý khí hiên ngang, chắc là không có mối giao tình tha thiết với vạn lão quyền sư nên họ không lộ vẻ bi thương.

Bỗng thấy ba người hiếu tử kính cẩn đưa hai vị võ quan mời vào thủ tịch. Chỗ ngồi trông ra ngoài.

Hai vị võ quan mặc sắc phục Ngự tiền thị vệ.

Hồ Phỉ sửng sốt vì nhận được hai người này chính là Hà Tư Hào và đông bọn của y.

Ngoài thủ tịch còn ba vị võ sư tuổi già cũng ngồi hướng ra ngoài. Hồ Phỉ chắc đây là những bậc tiền bối võ lâm.

Ba người hiếu tử ngồi ở phía dưới bồi tiếp.

Tân khách an tọa rồi, hiếu tử bé nhỏ thấp lùn đứng dậy nâng chung tạ khách đến điệu tang. Sau y, tiếp đến người hiếu tử thứ hai rồi người thứ ba lần lượt tạ khách.

Ngôn ngữ cử động của hiếu tử giống hệt nhau. Tân khách cùng ba người lần đứng lên đáp lễ thật là phiền phức.

Hồ Phỉ đang lấy làm kỳ thì nghe một kẻ hậu sinh ngồi cũng bàn khế hỏi :

-Ba vị hiếu tử tạ cùng một lúc là đủ rồi. Giả tử Vạn lão quyền sư sinh hạ mười cậu con mà làm thế này thì phải tạ đến mười lần hay sao.

Một võ sư trung niên lạnh lùng đáp :

-Vạn Hạc Thành có một con cũng đủ hay rồi còn nói chi đến chuyện mười con ?

Gã hậu sinh lấy làm kỳ hỏi :

-Chẳng lẽ ba vị hiếu tử kia không phải con Vạn lão gia ?

Võ sư trung niên đáp :

-Té ra tiểu ca không phải là thân nhân trình cố hữu với Vạn lão quyền sư mà cũng đến điệu tang. Mối nhiệt tình này thật là hiếm có.

Gã hậu sinh mặt đỏ lên cúi đầu xuống không nói nữa.

Hồ Phỉ cười thầm nghĩ bụng :

-Té ra gã này cũng như mình đánh hơi đến kiếm ăn.

Võ sư trung niên lại nói tiếp :

-Tại hạ có nói cho tiểu ca nghe cũng không sao. Cái đó còn phòng khi có người hỏi đến tiểu ca biết đường mà trả lời cho khỏi trở trẽn. Vạn lão quyền sư công thành danh toại, đáng tiếc là không con dưới gối. Lão nhân gia thu ba tên đồ đệ, chú nhỏ người thấp lùn là Tôn Phục Hồ, Đại đệ tử của Vạn lão gia. Hán tử mặt trắng tên gọi là Uất Trì Liên là Nhị đệ tử. Người mặt đỏ tên là Dương Tân là Tam đệ tử. cả ba người đều được lão quyền sư truyền nghệ, võ công khá lắm. Nhưng người thô hào không hiểu lễ tiết, Vì thế mà Đại sư huynh tạ rồi, Nhị sư huynh cũng ra theo, Tam sư đệ sợ thất lễ lại tạ một lần nữa.

Gã hậu sinh đỏ mặt gật đầu lãnh giáo.

Thực ra ba vị sư huynh đệ đều tạ ơn, mỗi người một lần nguyên nhân chân chính không phải vì họ không hiểu lễ tiết.

Hồ Phi tuy không ngồi gần thủ tịch nhưng chàng chú ý lắng tai nghe đến câu chuyện giữa hai vị Ngự tiền thị vệ nên cũng nghe thấy họ nhắc tới Ngũ Hồ Môn ở Phật Sơn và tiết lộ hành tung của cha con Phụng Thiên Nam. Lại nghe Hà Tư Hào đồng dục lên tiếng :

-Huynh đệ vâng lệnh Phúc công tử đến mời Vạn lão quyền sư uy danh lừng lẫy cõi Tương Nam đến kinh sư tham dự cuộc đại hội các chưởng môn trong thiên hạ để võ công của Vi Đà phái Thiếu Lâm ra mắt trước mặt các võ sư. Không ngờ Vạn lão sư mắc bệnh mà thác. Thật là đáng tiếc !

Mọi người cũng thở dài.

Hà Tư Hào lại hỏi :

-Vạn lão quyền sư qua đời nhưng Vi Đà môn ở phái Thiếu Lâm là một tôn giáo phái nổi danh trong võ lâm, chưởng môn chẳng thể không tới được. Vậy chưởng môn quý phái sẽ do vị nào kế nhiệm ?

Bọn Tôn Phục Hồ ba người đưa mắt nhìn nhau. Sau một lúc Tam sư đệ là Dương Tân lên tiếng :

-Gia sư mắc chứng trúng phong. Bệnh phát tác rồi lão nhân gia không biết gì nữa, chưa kịp di ngôn cho ai kế nhiệm.

Tên thị vệ kia nói :

-Ồ ! Ồ ! Nếu thế thì các vị tôn trưởng trong quý phái phải một phen thương nghị. Nhị đệ tử là Uất Trì Liên nói :

-Mấy vị sư thúc ở bản môn tản mát đi các nơi, chưa có tin tức gì về.

????????

-Ba vị sư huynh đây đều là đệ tử đặc ý của Vạn lão quyền sư, mỗi vị một tuyệt nghệ riêng biệt, người võ lâm ai cũng kính phục. Nhưng nhân vật siêu quần xuất chúng lại là người đến sau nhất tức tiểu sư đệ Dương Tân.

Người võ sư thứ nhất háng đặng một tiếng đáp :

-Cái đó chưa chắc. Về võ học luyện thêm một năm công phu cao thâm hơn một bậc. Dương huynh tuy tư chất thông minh nhưng về công lực hãy còn kém Tôn sư huynh xa. Về công phu đao thương quyền cước không thể miễn cưỡng được.

Người võ sư thứ hai nói :

-Muốn thủ thắng lúc lâm địch, đấu trí là cần hơn đấu lực. Tiểu đệ là người ngoài cuộc cứ bình tĩnh nhận xét thì Uất Trì Liên sư huynh túc trí đa mưu hơn hết.

Ba vị sư mỗi người nói một câu, ban đầu còn ôn hòa lịch sự, về sau đi đến chỗ tranh luận mặt đỏ tía tai, mỗi lúc một to tiếng.

Mấy chục bàn tân khách đều dừng lại không ăn uống, để ý nghe cuộc tranh luận giữa ba người.

Hồ Phi bụng bảo dạ :

-Té ra ba vị võ sư này đều chịu lời uy thác của người ta đến làm thuyết khách và dĩ nhiên ai cũng bênh bè khách hàng của mình.

Trong bọn điếu khách có đến hơn trăm người là đệ tử Vi Đà môn và phần lớn là đồ tôn của Vạn lão quyền sư. Người nào cũng ủng hộ sư phụ mình. Ban đầu họ còn nói khẽ, tranh luận một cách trào phúng, sau không nhịn được cũng lớn tiếng gây lộn.

Những bạn bè cùng tân khách có người phân giải khuyên răn, có người bảo thủ ý kiến của mình, có người ủng hộ bạn bè mặt sát đối phương. Trong đại sảnh rối loạn cả lên.

Lại còn một số người nóng nảy đập bàn quát mắng, tưởng chừng sắp phòng thủ múa đao sử quyền đến nơi.

Vạn lão quyền sư chết chưa lạnh xác mà bọn đồ tử đồ tôn đã xảy cuộc tranh dành chức vị chưởng môn không khéo xảy chuyện ẩu đả.

Tên thị thủ tịch nghe mọi người tranh chấp vẫn không nói gì. Hấn ngồi trước linh vị Vạn lão quyền sư thỉnh thoảng mỉm cười. Sau hấn thấy cuộc tranh chấp mỗi lúc một gay go liền đứng dậy lên tiếng :

-Xin các vị hãy ngừng cuộc tranh luận để nghe tiểu đệ nói một câu.

Mọi người kính hấn là một quan chức liền dừng lại.

Tên thị vệ hỏi :

-Vị lão sư này vừa nói rất đúng. Chưởng môn phái Vi Đà phải là nhân vật võ công cao nhất bản phái. Các vị có đồng quan điểm về điều kiện tiên quyết đó không ?

Quần hào đều khen phải.

Tên thị vệ lại nói :

-Võ công ai cao ai thấp không thể tranh hơi bằng miệng mà được phải tử đấu quyền cước đao thương là lập tức rõ ràng ngay. Nay ở chỗ ba vị sư huynh đệ đồng môn bất luận thắng hay bại cũng chẳng để mất hòa khí thì uy phong của Vi Đà môn không bị tổn thương chi hết. Chúng ta mở cuộc tẩy võ ngay trước linh vị Vạn lão quyền sư để anh linh lão gia lựa chọn lấy chưởng môn, tưởng cũng là một giai thoại trong võ lâm.

Mọi người nghe nói đều hoan hô, mỗi người nói một câu :

-Vậy là công bình lắm rồi !

-Đây cũng là một dịp để quần hào hiểu biết tuyệt nghệ của Vi Đà môn.

-Có phân thắng bại bằng võ công mới tránh khỏi những cuộc tranh luận sau này.

-Thị vệ lão gia ở Bắc Kinh tới chứng kiến khiến cuộc tử thí thêm phần long trọng.

Tên thị vệ thấy quần hào đều phụ họa đề nghị của mình. Hấn vô cùng đắc ý lại nói :

-Huynh đệ đồng môn tử võ là chuyện rất thông thường. Tại hạ mong ba vị ứng thuận một điều trước mặt mọi người.

Trong ba vị sư huynh sư đệ, Uất Trì Liên là người mẫn cán hơn hết, lên tiếng đáp :

-Đại nhân chỉ giáo thế nào thì bọn tiểu nhân tuân theo như vậy.

Tên thị vệ lại nói :

-Đã lấy võ công để phân giải cao thấp thì bản lãnh vị nào cao thâm hơn hết sẽ làm chưởng môn. Sau này đừng ai phân tranh hay có điều chi dị nghị gì nữa.

ba người đồng thanh đáp :

-Dĩ nhiên là thế !

Cả ba người đều có môn sở trường về võ công. Chúng tự lượng dù không nắm vững phần thắng nhưng hết sức phấn chấn, vị tất đã thua ai.

Tên thị vệ lại nói :

-Đã vậy các vị cho dọn bàn đi để khảo trống trước linh vị.

Mọi người thấy có chuyện tử võ đều không để ý đến chuyện ẩm thực nữa. Chỉ còn một số ít bản lãnh tầm thường cúi đầu ngồi ăn.

Tên thị vệ kia hỏi :

-Hai vị nào đấu trước ? Có phải Tôn huynh cùng Uất Trì sư huynh không ?

Tôn Phục Hổ đáp :

-Được rồi ! Tiểu đệ xin phô trường cái đỡ.

Một tên đệ tử đưa đao cho hấn.

Tôn Phục Hồ đón lấy đao tiến lại trước linh vị sư phụ đập đầu ba cái rồi quay lại nói :

-Mời Uất Trì Liên sư đệ !

Uất trì Liên là con người xảo quyệt. Gã nghĩ thầm :

-Nếu mình động thủ với đại sư huynh thì thắng rồi còn phải đấu với Tam sư đệ. Chi bằng để hai người hạ đấu trước cho hao hơi tổn sức rồi mình hãy đấu trận sau được là ăn ngay.

Gã liền chấp tay đáp :

-Võ nghệ của tại hạ đã không bằng sư huynh lại kém cả sư đệ. Vậy chức chưởng môn này không dám tranh dành. Có điều các vị lão sư đã ra lệnh, dĩ nhiên phải miễn cưỡng tuân theo. Xin để Dương sư đệ ra chiêu trước với đại sư huynh.

Dương Tân tính khí nóng nảy lớn tiếng :

-Được rồi ! Đệ tử đấu trước cũng không sao.

Hắn rút một thanh đơn đao trong tay tên đệ tử của mình rảo bước tiến ra. Hắn quên cả đập đầu trước linh vị sư phụ.

Hắn đứng theo môn hạ. Tay mặt cầm đao đặt ngang vai bên trái. tay trái thành móc câu ngồi xuống cẳng chân phải. Chân trái đưa ra ngoài. Đây là chiêu Hộ Kiêm Đao, một chiêu khởi điểm trong Lục Hợp Đao Pháp.

Vi Đà Môn ở phái Thiếu Lâm có ba môn tam tuyệt về quyền, đao thương đều theo Lục Hợp Pháp.

Nguyên Lục Hợp thành tinh, khí thần là nội tam hợp, dùng nhãn hợp với tâm, tâm hợp với khí, khí hợp với thân, thân hợp với thủ, thủ hợp với cước, cước hợp với bạng. Toàn thân nội ngoại đều cùng một thể.

Trong bọn tân khách chẳng thiếu gì đại hành gia võ học. Họ thấy Dương Tân cầm ngang thanh đao đứng thủ thế, thân định khí ngưng đều nghĩ bụng :

-Võ công tên này không phải hèn kém.

Tôn Phục Hồ đao đấu cạnh sườn bên mặt. Tay trái thành chưởng ra chiêu Tổn Thủ Thích Trát.

Võ sư ngồi cạnh bàn Hồ Phi đã đứng tuổi có vẻ là một nội gia chuyên môn. Lão quay lại nhìn tên hậu sinh đứng bên nói :

-Đơn đao thì coi tay, song đao coi cốt bước. Sử đơn đao thì cần đao che mặt, tay trái không cầm vật gì mà giữ yên được là khó. Vì thế nên họ ra tay có hơi hại hay không chỉ ngó tay trái cũng đủ biết cao thấp rồi. Vị Tôn huynh xoay tay đánh lại trong thủ võ công mà nội lực hùng hậu biết chừng nào ?

Hồ Phi nghe lão nói đúng, lẩm bẫm gật đầu.

Trong khi hai người đang trò chuyện thì bên ngoài Tôn Phục Hồ và Dương Tân đã khai diễn cuộc đấu. Song đao động nhau thỉnh thoảng bật lên những tiếng loảng xoảng.

Võ sư trung niên lại nói :

-Đao pháp của hai vị đều theo trong Lục Tự Quyết là Triển, Mạt, Câu, Cát, Phá, Phách, Pháp độ rất đúng.

Gã hậu sinh hỏi :

-Toàn mẫu câu đó là thế nào ?

Võ sư trung niên cười lạt đáp :

-Trong đao pháp làm gì còn có chuyện dùi mẹ con nó, móc vào bụng nó ? Lưỡi đao hướng ra ngoài gọi là Triển, hướng vào trong là Mạt, đường đao đi theo đường con gọi là Câu, đưa lên đầu chém xuống gọi là Phá. Cả hai tay vung đao bổ xuống là Phách, chém những chỗ ngang với bàn tay gọi là Cát".

Gã hậu sinh mặt đỏ lên không dám hỏi nữa.

Đao pháp của Hồ Phỉ tuy đã tinh kỳ nhưng trong đao phổ tổ truyền của chàng không đề cập đến những chi tiết tử mỹ này mà chỉ chú ý đến những biến chiêu tinh diệu đảm bảo vệ thân mình và đả thương địch nhân. Bây giờ nghe võ sư trung niên giảng rành mạch, chàng tự nhủ :

-Té ra trong đao pháp còn rất nhiều đạo lý. Nhưng coi đao pháp của hai vị sư huynh sư đệ kia chẳng có chỗ nào là kỳ dị cho lắm.

Hai người càng đấu càng hăng. Tôn Phục Hồ mau lẹ linh hoạt. Dương Tân uyển lực hùng hậu. Trong lúc nhất thời khó mà phân cao thấp được.

Giữa lúc ấy, một người đột nhiên từ ngoài cửa lớn tiến vào cất giọng the thé :

-Đao pháp của Vi Đà môn sao lại có hạng bị thịt này ? Đừng rỏ rói ra với đời nữa.

Hai vị Tôn, Dương giật mình kinh hãi đồng thời thu đao nhẩy lùi lại.

Hồ Phỉ đã nhìn thấy người mới đến là một cô gái nhỏ tuổi, mình mặc áo tía, thân mình mảnh dẻ. Chính là thiếu nữ cười ngửa bạch mà chàng đã gặp ngoài đường. Trên lưng nàng đeo cái bọc mà chàng đã mất cắp ở ngoài phạn điểm.

Thiếu nữ gương mặt trái dưa, cặp lông mày dài, nước da hơi đen mà không mất vẻ xinh đẹp.

Hồ Phỉ kinh hãi tự hỏi :

-Thiếu nữ này tuổi mới xuýt xoát bằng ta, chẳng lẽ võ công cao thâm đến thế ? Sao nàng lấy cắp cái bọc mà ta lại không hay biết một tý gì ?

Tôn Phục Hồ và Dương Tân nghe thiếu nữ buông lời cuồng ngạo, trong lòng tức giận nhưng dừng đao lại có thấy người mới đến là một nữ lang tha thướt yếu điệu thì rất dỗi ngạc nhiên.

Nữ lang nói :

-Trong Lục Hợp đao Pháp tinh diệu có bốn chữ " Hư, Thực, Xảo, Đả ". Các vị đâm chém vụng về hung bạo như vậy thì còn chi là đao pháp của Vi Đà môn ? Còn chi là Lục Hợp Đao ? Không ngờ oai danh của Vạn lão quyền sư lừng lẫy xa gần mà lại điều giáo ra bọn đệ tử kém cỏi này.

Thanh âm nàng vang dội nhưng trong trẻo rất lọt tai.

Giả tử một hán tử ăn nói kiêu ngạo như vậy thì hai gã Tôn. Dương đã phát tác và gây sự rồi nhưng đây lại là một nữ lang thân hình mảnh dẻ tựa hồ đi không lướt cỏ chẳng giống người hiểu võ công chút nào. Chúng nghe nàng nói bốn chữ yếu quyết " Hư, Thực, xảo, Đả " trong Lục hợp Đao Pháp là rất đúng nên không biết đối đáp thế nào.

Uất Trì Liên tiến lên chấp tay nói :

-Xin thỉnh giáo tôn tính đại danh của cô nương.

Nữ lang hắng đặng một tiếng chứ không trả lời.

Uất Trì Liên lại nói :

-Bữa nay bọn tại hạ lựa chọn chưởng môn trước linh tòa tiên sư. Mời cô nương ngồi chơi coi lễ.

Gã vừa nói vừa xòe tay mời nàng.

Nữ lang dương cặp mắt lông mày xinh đẹp lên hỏi :

-Vi Đà môn ở phái Thiếu Lâm là môn phái có danh tiếng mà lại lựa chọn chưởng môn trong những người này há chẳng là tiêu tán uy danh từ Vô Tướng đại sư trở xuống đến liệt tổ.

Nàng nói câu này khiến cho các bậc tiền bối trên chốn giang hồ hiện diện cũng không khỏi kinh hãi.

Nguyên Vô Tướng đại sư là một cao tăng đắc đạo ở chùa Thiếu Lâm. Ngày trước Vô Tướng đại sư đã nghiên cứu Vi Đà chưởng và Lục Hợp chưởng pháp và là tổ sư dựng ra Vi Đà môn. Không ngờ một cô gái đầy vẻ yếu ớt kia lại biết gốc ngọn một cách rõ ràng như vậy.

Uất Trì Liên chấp tay hỏi :

-Cô nương đã vâng lệnh vị tiền bối nào tới đây ? Đối với tệt môn có điều chi chỉ giáo ?

Gã vẫn nói bằng một giọng lịch sự hòa nhã.

Tôn Phục Hổ và Dương Tân không nhẫn nại được nữa nhưng nghe thấy nữ lang đưa ra luận điệu ghê người, chúng tạm thời nhẫn nại và chưa phát tác.

Nữ lang đáp :

-Ta muốn đến là đến, hà tất phải vâng lệnh ai ? Giữa ta và Vi Đà môn có mối quan hệ mà thấy các vị làm chẳng ra trò gì nên phải nói mấy câu.

Bây giờ Dương Tân không nhẫn nại được nữa lớn tiếng hỏi :

-Cô có mối quan hệ gì với Vi Đà môn mà sao chẳng một ai nhận ra ? Bọn ta đương có việc khẩn yếu. Cô nên tránh ra đứng ngồi đó cho bận chân tay bọn ta.

Hanứ quay lại nhìn Tôn Phục Hồ nói :

-Đại sư huynh ! Anh em mình chưa phân thắng bại. Bây giờ chúng ta lại tái đấu. Gã bước chân trái ra. Thanh đơn đao đặt ở sau lưng toan phóng chiêu.

Nữ lang nói :

-Chiêu này là Hoành Thân Lạn Yêu Trảm, hư bộ bước thành thực, ngưng bộ lại không vững. Mục quang chẳng nhìn đối phương mà lại ngó chên chếch về phía thế là hỏng bét.

Tôn Phục Hồ. Uất Trì Liên, Dương Tân cả ba người đều sửng sốt nghĩ bụng :

-Mấy câu này thị nói rất đúng, chẳng khác lời giáo huấn của sư phó truyền đạt ngày trước. Chẳng lẽ thị hiểu Lục Hợp Đao Pháp thật sự ?

Hà Hư Hào từ lúc nghe nữ lang đối đáp với Uất Trì Liên vẫn ngồi yên lặng bây giờ mới lên tiếng :

-Đúng thế !

Nữ lang lại hỏi :

-Chỉ cần là người bản môn, hễ ai võ công cao thâm nhất là đứng lên làm chưởng môn, người ngoài không được dị nghị. Có đúng thế không ?

Hà Tư Hào đáp :

-Đúng thế !

Nữ lang nói :

-Hay lắm ! Vậy bữa nay ta tranh đoạt chức chưởng môn phái Vi Đà.

Mọi người thấy nàng vẻ mặt trịnh trọng, lời nói nghiêm nghị, không khỏi kinh ngạc nhìn nhau.

Hà Tư Hào thấy nữ lang xinh đẹp liền nổi lòng tiếc ngọc thương hương cười đáp :

-Nếu cô nương đã luyện võ nghệ thì xin chờ lát nữa biểu diễn mấy đường quyền cước để quần hào mở rộng tầm mắt. Bây giờ hãy nhường ba vị sư huynh đệ phân cao thấp được chăng ?

Nữ lang háng đặt một tiếng đáp :

-Bọn họ bắt tất phải đấu với nhau nữa. Cho từng tên một ra tử đấu với tiện thiếp là xong.

Nàng trở vào một tên đệ tử Vi Đà môn nói :

-Cho ta mượn thanh đao một lúc.

Tuy nàng nhỏ tuổi nhưng giọng nói uy nghiêm khiến người nghe khó bề kháng cự.

Tên đệ tử kia ngần ngừ một chút rồi cầm đao đưa tới nhưng không xoay chuôi đao mà lại hướng mũi đao về phía nữ lang.

Nữ lang đưa hai ngón tay nhẹ nhàng cặp lấy sống đao khẽ nhắc lên. Nàng lại đưa ngón tay út ra ngoài tựa hồ cô gái chốn phòng khuê đang may áo.

oOo